

ביתה של ורדה שלמור ברחובות הוא בית מיקדש לעצמה — עכשיו, כשנגמרו הקירות התחילה האמא הבוהמית לצייר גם אנשים אחרים

חמש פעמים כשכוע היתה ורדה נוסעת מרחובות לתל-אביב, כדי ללמוד במכון אבני חמש שעות כל יום. זה היה כמו בולמוס, כאש בעצמותיה.

«סוניה נטרא, פסלת ומורה לרישום אנטומי, אמרה לי שאני כישרון ולכן מצפים ממני, עניתי לה — סוניה, אל תבהילי אותי, כי זה מפחיד שמצפים מאדם.»

ורדה מציירת רק את מה שהיא אוהבת ואת מה שמדבר אליה: «אני אוהבת לצייר את האדם על כל הניואנסים שלו, הבעת הגוף, נינוחות הגוף, מתח פנימי, מימיקה של הפנים, חיוך, אכזבה, התמרמרות, כעס ומאווים. זה שונה אצל כל אדם.»

אבני כתל-אביב, לפני ארבע שנים, קפצה כיתה והתקבלה, ישר, לשנה השנייה. כאשר ראה יעקב וכסלר, מנהל המכון, את העבודות שהגישה כדי להתקבל ללימודים, אמר לה, שאם היא רושמת כפי שהיא רושמת, אין לה מה לעשות בשנה הראשונה.

ורדה היתה היחידה שסיימה את בית-הספר בשלוש שנים ולא בארבע. ורדה, כשסיגריה נעוצה בין אצבעותיה: «אני אוהבת לעשות כל דבר בצורה יסודית ומוגדרת. בכתיב הספר יש מיבחר של מורים, והיתרון הוא בכך שאת לא מושפעת ממורה אחר, אלא לומדת מכולם: קומפוזיציה, רישום, תנועה, רישום אנטומי, טכניקה נקיה והתייחסות מיקצועית לעבודה,

ורדה אוהבת

את עצמה

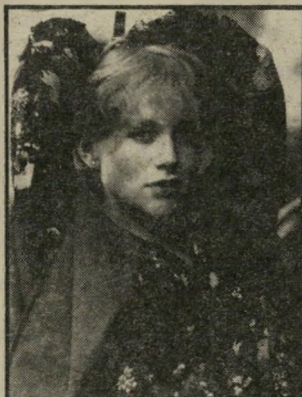
הכל משתקף בפנים ובגוף, ולכן אני אוהבת לצייר בני-אדם, כי אני אוהבת אנשים, וזה תמיד אתגר. כל זמן שהאדם חי, ולא חשוב אם זה בצרפת, יפאן, הודו או ישראל, אופי האדם מורכב מאותם מרכיבים כמו אהבה, קינאה, ירדות, טוב-לב ורוע-לב. אני מנסה לצייר את הנשמה שמתקפת וזה אתגר לראות אם אני מצליחה».

פרוש הדבר לרשום את הנושא עד שאתה יודע אותו בעליפה ויכול לצייר אותו גם בעיניים עצומות. «בבית-הספר לומדים לראות את הכל, מכל ההבטים. שם גם למדתי אצל משה פרופס את תורת הצבע, את הציור בצבע ואת הויקה שבין הציור של האמן ובין המקום שבו הוא חי, גר וצומח. הוא גם הפנה אותי לסיפור מיקצועי, ולו אני חייבת תודה על כל מה שהיקנה לי»

יש לה שיער שחור ושחור וקצר, עיניים חומות מרצרות והרבה איפור מסכיב לעין. קריהמיתאר של שפתייה מודגש כעיסרון כהה, המשווה לה מבט קשה במקצת. היא אוהבת לענוד הרבה עדיים ולפעמים נראית כמו חנותי תכשיטים מהלכת. כששואלים אותה מה היא עושה היא משיבה שהיא «עוסקת בציור».

ורדה שלמור מרחובות, היא רמות שכולם מכירים, היא אשה, אמא ועקרת-בית, שמאז ומתמיד למדה ציור בחוגים ואצל מורים פרטיים, כמו אליהו גת ורחל שביט.

כשראה אליהו גת את שתי עבודותיה הראשונות בצבע, שציירה בצורה חובבנית למדי, אמר לה: «ממך תצא»

בעיתון פארי-מאץ הצרפתי תי ראתה ורדה את הדמות היפה שכבשה את ליבה.

אש בצבע, ואם תעבדי בצורה רצינית, תגיעי תוך שנתיים לרמה של תערוכות יחיד».

«הטעות היחידה שלו היתה שהגעתי לכך בתוך שנה», אומרת ורדה, וזאת לא שהצננות.

כשהתחילה ורדה ללמוד במכון

אמא בבית אבל היא נמצאת בחדר-עבודתה, מציירת ומציירת ללא הרף. הילדים לא מתלוננים. הציור כאש בעצמותיה והילדים התרגלו לכך שאסור להפריע לה בעבודתה.